ΤΕΥΧΟΣ 48 ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΟΥΝΙΟΣ 2021 – ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ 1821
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΟΥ
ΣΠΑΡΤΗ ΑΛΚΜΑΝΟΣ 1 (ΛΕΩΠΟΥΛΕΪΚΑ)
ΤΗΛ.: 27310 23113

Φωτεινές Ημέρες του Εκπαιδευτηρίου μας

Αφιέρωμα στο 1821

Η Τυπογραφία

Η τυπογραφία έπαιξε σημαντικό ρόλο κατά την Ελληνική Επανάσταση, στη διάδοση ειδήσεων και θεσπισμάτων. Φιλελληνικές οργανώσεις της Ευρώπης απέστειλαν πιεστήρια στην Ελλάδα, όπου οργανώθηκαν σε μαχόμενα τυπογραφεία. Με αυτά τυπώθηκαν τα πρώτα ελληνικά συντάγματα, αποφάσεις της Διοίκησης, εφημερίδες και λογοτεχνικές εκδόσεις, όπως ο Ύμνος στην Ελευθερία του Δ. Σολωμού (1852).

Ο Κυβερνήτης Ι. Καποδίστριας οργάνωσε την επίσημη τυπογραφία της Ελληνικής Πολιτείας (1828-1831) στην Αίγινα. Παράλληλα εμφανίστηκαν ιδιωτικά τυπογραφεία στο Ναύπλιο και στη Σύρο που εγκαινίασαν μια νέα εποχή στον τομέα της ενημέρωσης στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος.

Μετά την ελληνική Επανάσταση η πρώτη εφημερίδα στην Ελλάδα κυκλοφόρησε στην Καλαμάτα, τον Αύγουστο του 1821 και έφερε τον τίτλο «Σάλπιγξ η Ελληνική» και το 1824 κυκλοφόρησαν στο Μεσολόγγι τα «Ελληνικά Χρονικά» με εκδότη τον Ελβετό Ιάκωβο Μάγερ. Σήμερα στον ιερό κήπο του Μεσολογγίου ανάμεσα σε μνημεία του ιερού αγώνα εκτίθενται και κομμάτια της εκδοτικής μηχανής του Μάγερ. Παράλληλα στην Αθήνα τον ίδιο χρόνο εκδόθηκε η «Εφημερίς των Αθηνών» και στην Ύδρα ο «Φίλος του Νόμου».

Η Σχολική μας εφημερίδα με τίτλο «Φωτεινές ημέρες» στο Πρότυπο Εκπαιδευτήριό μας συμβάλλει στον εορτασμό των 200 χρόνων ελευθερίας από το 1821 με ένα πανηγυρικό τεύχος αφιερωμένο «Στο μεγάλο 21».

Η εφημερίδα μας κυκλοφορεί για 48 συνεχή χρόνια και φιλοξενεί κείμενα, ζωγραφιές, φωτογραφίες από τη Σχολική ζωή των μαθητών μας. Είναι η φωνή του Σχολείου μας, που ακούγεται στην κοινωνία της Σπάρτης και δίνει το στίγμα της επιμορφωτική μας κίνησης. Η συντακτική επιτροπή αποτελούμενη από δασκάλους και μαθητές αφιερώνει το τεύχος αυτό στο αθάνατο 21 – στους ήρωες αλλά και στις γυναίκες ηρωίδες γνωστές και άγνωστες.

Είναι οι μητέρες των ηρώων, οι σύζυγοι, οι νεαρές κόρες που κράταγαν το σπαθί και το τουφέκι παλικαρίσια. Είναι αυτές που ενέπνευσαν και γιγάντωσαν την ελπίδα για ελευθερία στα τραγούδια και στα νανουρίσματα τους. Το τεύχος αυτό αφιερώνεται στους Έλληνες, στις Ελληνίδες, στα Ελληνόπουλα του 1821.

Κρικέλλα Ιωάννα & Μηνακάκη Χριστίνα

Ένα μάθημα για τη φορεσιά του αρματωλού από πίνακα ζωγραφικής

"Η δόξα της Ελλάδας" ζωγραφική με τις υποδείξεις των δασκάλων

Η ομάδα των αναβιωτών από το άγημα Καρατζάς ζωντανεύει το '21 στο σχολείο μας

ΠΡΟΤΥΠΟ ΙΔΩΤΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟ ΣΠΑΡΤΗΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΟΥ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ
•Αγγλικά κάθε μέρα σε όλες τις τάξεις •Υπολογιστές
•Γερμανικά από την Ε' τάξη
Μελέτη στο σχολείο έως τις 3.30μ.μ.
•Διαδραστικοι πίνακες σε όλες τις τάξεις
•Αθλητικές δραστηριότητες Μπάσκετ, Βόλευ, Τέννις, Χορός, σκάκι
•Πηλοπλαστική – Ζωγραφική - Γήπεδο 5Χ5 με χλόοτάπητα Fifa 4
•Ειδικά προγράμματα για τις εργαζόμενες μητέρες

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΕΣ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
•Υπερσύγχρονο χαρούμενο, συνεχώς ανανεωμένο το νηπιαγωγείο μας και ο παιδικός σταθμός λειτουργούν με τα τμήματα:
•ΕΛΑΦΑΚΙΑ -ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ -ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙΑ – ΠΙΓΚΟΥΙΝΑΚΙΑ
•ΟΛΟΗΜΕΡΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 7 π.μ. -4μ.μ.
•ΗΜΙΔΙΑΤΡΟΦΗ Η ΠΛΗΡΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗ
•ΠΑΙΔΟΤΟΠΟΣ – ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡ – ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ

Χαρίστε στο παίδι σας ευτυχισμένα παιδικά χρόνια αναθέτοντας το ξεκίνημα της ζωής του στο "ΠΡΟΤΥΠΟ" ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟ ΣΠΑΡΤΗΣ

48 χρόνια πείρας, ευσεινήδητης εργασίας και αναγνωρίσεως στον πανελλαδικό και πανευρωπαικό εκπαιδευτικό χώρο, εγγυώνται για το παιδί σας την καλύτερη εκπαίδευση και την επιτυχία στη ζωή

email: schoolpoluxronakou@gmail.com
website: www.poluxronakou.gr

ΤΙΜΕΣ ΠΟΛΥ ΠΡΟΣΙΤΕΣ Εγγραφές καθημερινά 8π.μ.- 8μ.μ. Τηλ 27310 23113

Το μεγάλο ΄21

Η έναρξη και η εδραίωση της ελληνικής επανάστασης. 16 Φεβρουαρίου 1821

Στο αρχοντικό των Υψηλάντηδων, στο Κισνωβ της Ρωσίας κάθονται γύρω από το τραπέζι τέσσερα από τα πέντε αδέρφια, Αλέξανδρος, Δημήτριος, Νικόλαος και Γεώργος, και αντίκρυ τους οι δυο γραμματικοί, ο Λασσάνης και ο Τυπάλδος. Η απόφαση πια η τρανή είναι παρμένη.

Μέσα από την επίσημη σιωπή, του Αλεξάνδρου η φωνή αργή και γαλήνια χύνεται τριγύρω˙

- Ναι, αδελφοί, λέγει, όλα τα προσφέρουμε θυσία πατριωτική, και τα δυο εκατομμύρια και τα κτήματά μας. Ας προσφέρουμε και τους βαθμούς και τους μισθούς. Ας δώσουμε και τους ίδιους τους εαυτούς μας θυσία στο βωμό της Πατρίδας. Όλα ας τα δώσουμε στην Πατρίδα! Ας κινήσουμε τον ιερό αγώνα γι' αυτή.

Αργότερα κίνησε προς το δωμάτιο της μητέρας του:

Μητέρα, είπε ο Αλέξανδρος προσφέρεις το κτήμα αυτό στην Πατρίδα;

Η αρχόντισσα Υψηλάντισσα δάκρυσε γλυκά:

- Παιδιά μου, είπε, εγώ προσφέρω εσάς τα φίλτατά μου και θα λυπηθώ τα ρούβλια;

Με τα τελευταία αυτά λόγια η προκήρυξη ήταν τελειωμένη. Τούτο αποτέλεσε την αρχή του αγώνα.

Η προκήρυξη καλούσε όλους τους Έλληνες να ξεσηκωθούν.

«Μάχου υπέρ πίστεως και πατρίδος»

«Η ώρα ήλθεν, ω Άνδρες Έλληνες! Οι αδελφοί μας και φίλοι είναι πανταχού έτοιμοι. Είναι καιρός να αποτινάξωμεν τον αφόρητον τούτον Ζυγόν, να ελευθερώσωμεν την Πατρίδα, να κρημνίσωμεν την ημισέλινον να υψώσωμεν το σημείον, δι' ου πάντοτε νικώμεν! Λέγω τον Σταυρόν, και ούτω να εκδικήσωμεν την Πατρίδα, και την Ορθόδοξον ημών Πίστιν από την ασεβή των ασεβών Καταφρόνησιν. Εις τα όπλα λοιπόν φίλοι η Πατρίς Μας Προσκαλεί!»

Αλέξανδρος Υψηλάντης

Την 24ην Φεβρουαρίου 1821 εις το γενικόν στρατόπεδον του Ιασίου (έτσι άρχισε η επανάσταση).

Βαρυπάτης Ιωάννης & Δρογκάρη Μαριάνθη Ε' Τάξη

«Η Κυριακή Ναύτη

(Η 1η γυναίκα που μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία)»

1820 Μάρτιος. Ένα βράδυ στη Σμύρνη ο γιατρός Μιχαήλ Ναύτης έχει μυστική σύσκεψη στο σπίτι του με άγνωστους νέους. Είναι συμπαθητικά παλικάρια με φλογερά μάτια. Μα γιατί αυτή η μυστικότητα; Η γυναίκα του γιατρού ανησυχεί. Μήπως έφεραν αυτοί οι νέοι κάποιο άσχημο μήνυμα και ο άντρας της θέλει να της το κρύψει;

Η Κυριακή ναύτη ανησυχεί και.... Κάνει κάτι αντίθετο με την αγωγή που έχει. Ξεκλειδώνει το συρτάρι του γραφείου του άντρα της και ανακαλύπτει μερικά έγγραφα.... Έκπληκτη διαβάζει... «Η εταιρία συνιστάται από καθαυτό Γραικούς Φιλοπάτρίδες και ονομάζεται Εταιρία των Φιλικών...»

Σκοπός είναι η ελευθερία του έθνους. Ο Γιατρός ανακαλύπτει ότι το μυστικό το γνωρίζει τώρα ένας αμύητος, η γυναίκα του. Οι φιλικοί είναι αμείλικτοι σε κάτι τέτοιο. Το μυστικό πρέπει να φυλαχθεί με όποια θυσία. Ο Γιατρός Μιχαήλ Ναύτης πρέπει να σκοτώσει τη γυναίκα του. Βασανίζεται για να πάρει την απόφαση. Και μία ιδέα καρφώνεται στο μυαλό του. Η γυναίκα του έχει θάρρος πίστη και αγάπη για την πατρίδα. Θα την μυήσει στη Φιλική Εταιρεία. Μπορεί να κρατήσει το μυστικό, να αντέξει σε βασανιστήρια, αν συλληφθεί. Η Κυριακή Ναύτη είναι η πρώτη γυναίκα που μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία. Πουλάει τα χρυσαφικά της και το Μάρτιο του 1821 φορτώνει ένα ιστιοφόρο με πολεμοφόδια και το στέλνει στη Μάνη.

Γάββαρη Κυριακή & Πολίτη Σταύρη Ε' Τάξη

Στην οδό Παλαιολόγου περιγράφουμε τους πίνακες του συμπατριώτη μας κου Περγαντή

"Αθανασία τοις προμάχοις" σκηνικό για τη γιορτή των 200 χρόνων

Ευλαβικό προσκύνημα στην προτομή Γιατράκου

Η έκθεση όπλων του '21 που έγινε στο σχολείο μας

Η «Μαριγώ Ζαραφοπούλου»

Είναι η εποχή που η φιλική εταιρία δραστηριοποιείται στην Κωνσταντινούπολη.
Οι φιλικοί διαλέγουν την Μαριγώ Ζαραφοπούλου και την κάνουν μέλος της εταιρίας. Της αναθέτουν να παίρνει μυστικά από τους Τούρκους και να τα μεταφέρει στους μυημένους.
Συνεργάζεται με τον Περραιβό και με τον Παπαφλέσσα. Σώζει πατριώτες, φυγαδεύει τους κυνηγημένους. Όμως γίνεται στόχος των Τούρκων.
Λίγες μέρες μετά τον απαγχονισμό του Πατριάρχη, κρεμούν τον αδερφό της και την ίδια την φυλακίζουν.
Δραπετεύει και το 1821 φθάνει στην Ελλάδα. Ο Κολοκοτρώνης και ο Υψηλάντης της αναθέτουν δύσκολες αποστολές. Δίνει όλη την περιουσία της για τον αγώνα. Στο τέλος χάνει τον άντρα της και μένει πάμπτωχη με δύο ανήλικα παιδία που πρέπει να τα μεγαλώσει. Τότε και μόνο για τα παιδιά της δέχεται να ζητήσει μία μικρή σύνταξη από το κράτος. Τα πιστοποιητικά που κατέθεσε για τη σύνταξη και οι μαρτυρίες όλων σχεδόν των αρχηγών της επανάστασης διασώζουν την θύμησή της.

Αγγελική Παπασταφίδα – Ε' Τάξη

«Ζαμπία Κωτσάκη – Η μάνα του Κολοκοτρώνη»

Η Ζαμπία Κωστάκη – Κολοκοτρώνη είναι μια περήφανη Ελληνίδα που άφησε με το θάνατό της μια ελεύθερη Ελλάδα και έναν δοξασμένο γιο. Πολέμησε με τον δικό της τρόπο τους Τούρκους. Γέννησε σε μια πλαγιά μόνη της το μικρό της γιο τον Θεόδωρο. Ήταν 3 Απριλίου 1770, Δευτέρα της Λαμπρής. Είχε ήδη 3 αγόρια το Χρήστο, το Γιάννη, το Νικολάκη τα οποία την βοήθησαν να φτάσει στην περιοχή του Λεονταρίου όπου οι χωρικοί την έκρυψαν στα σπίτια τους.
Όταν σκότωσαν τον άντρα της, έγινε μάνα και πατέρας για να μεγαλώσει τα παιδιά της. Τα έμαθε να πολεμούν τον εχθρό και να πάρουν εκδίκηση για τον θάνατο του πατέρα τους. Γερόντισσα πια χαιρόταν για τη δόξα του γιου της Θεόδωρου μα και πικραινόταν για τα βάσανά του. Μόνη της έννοια να τον φυλάει ο θεός από τους εχθρούς.

Ειρήνη – Αντωνία Σγούρδα – Γ' Τάξη

«Οι 2 γυναίκες του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη»

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης παντρεύτηκε 2 φορές . Η πρώτη γυναίκα ήταν η Αικατερίνη Καρούσου που γεννήθηκε το 1772 και πέθανε 48 χρονών. Ήταν από τον Άκοβο ένα ορεινό χωριό της Αρκαδίας κοντά στην Μεγαλόπολη.
Ο Κολοκοτρώνης ήταν 20 χρονών όταν παντρεύτηκε την Αικατερίνη Καρούτσου και ήδη ήταν οπλαρχηγός. Η προίκα της νύφης ήταν λίγα γιδοπρόβατα, δύο μικρά σπίτια και οκτώ στρέμματα αμπελώνες.
Η οικονομία του ζευγαριού ήταν άσχημη και τους έσπρωχνε στη ζωοκλοπή και στην ληστοποδοχή.Μετά το γάμο η Αικατερίνη και ο Κολοκοτρώνης απέκτησαν τρεις γιους: τον Πάνο, τον Ιωάννη και τον Κωνσταντίνο και δυο κόρες της Γεωργία που πέθανε νωρίς και την Ελένη που το 1820 παντρεύτηκε με τον αδερφό του Παπαφλέσσα.
Η Αικατερίνη και ο Κολοκοτρώνης έζησαν μαζί 30 χρόνια. Ήταν καλή σύντροφος. Τον Κολοκοτρώνη τον ακολουθούσε παντού ακόμα και στην εξορία του στη Ζάκυνθο. Πέθανε το 1820.
Η δεύτερη γυναίκα στη ζωή του ήρθε αργά, στα 55 χρόνια, την εποχή που ήταν φυλακισμένος στην Ύδρα.
Στους αγώνες του τον συντρόφεψε η ηρωική του γυναίκα η Αικατερίνη Καρούτσου.

Βασίλης Γεωργόπουλος - Γ' τάξη

Έκθεση ζωγραφικής των μαθητών του Δημοτικού μας για το 1821

Τα νήπια μαθαίνουν τους ήρωες του 1821

Η Α΄ τάξη σχηματίζει το Ε (Ελλάδα) με ελληνικές σημαίες

Σκηνικό με την Αγία-Σοφία για τις ανάγκες της γιορτής μας

«Παναγιώτης Ζωγράφος αυτοδίδακτος εκ Βορδώνιας καταγόμενος»

Ο Μακρυγιάννης ήθελε ένα ζωγράφο να του υποδεικνύει τις θέσεις των Ελλήνων και τις θέσεις των Τούρκων καθώς και την ακριβή διάταξη των στρατευμάτων. Δεν υπήρχε δυνατότητα για να αποθανατίσει με ζωγραφική την ακριβή εικόνα των μαχών.

Στην αρχή προσέλαβε ένα Γάλλο ζωγράφο, ο οποίος όμως δεν εκτελούσε ακριβώς τα όσα του υποδείκνυε ο Μακρυγιάννης και νευρίαζε με τις συνεχείς υποδείξεις του. Τον έδιωξε λοιπόν και προσέλαβε τον Παναγιώτη Ζωγράφο. Ήταν λαϊκός ζωγράφος, αυτοδίδακτος και ακολούθησε πολύ προσεκτικά τις υποδείξεις του Μακρυγιάννη. Ζωγράφισε 24 πίνακες με τις σπουδαιότερες μάχες που μας χάρισαν την ελευθερία.

Στους πίνακες διακρίνονται πολύ καθαρά τα «ευζωνάκια» και «οι βρακοφόροι Τούρκοι» τα όπλα που χρησιμοποιούσαν, η αριθμητική υπεροχή των Τούρκων και οι «έξυπνοι στρατηγικοί ελιγμοί» των Ελλήνων που τους έφερναν τη νίκη. Φωτοτυπίες αυτών των πινάκων βρίσκονται στη βιβλιοθήκη Αθηνών. Από το 1836 μέχρι το 1839 κράτησε η «ζωγραφική» των πολεμικών απομνημονευμάτων του στρατηγού Μακρυγιάννη και χάρις στην πολύ καλή συνεργασία του λαϊκού ζωγράφου Παναγιώτη Ζωγράφου του εκ Βορδώνιας καταγόμενου και του στρατηγού Μακρυγιάννη έχουμε σήμερα πραγματική εικόνα των ηρωικών μαχών που έφεραν και πάλι την ελευθερία στην Ελλάδα μας.

Κωνσταντόπουλος Κωνσταντίνος & Κυριακόπουλος Ξενοφών Ε' Τάξη

«Η Ελληνίδα στα Δημοτικά τραγούδια»

Οι Ελληνίδες δεν δείλιασαν ποτέ και δεν αρνήθηκαν καμία θυσία. Τα Δημοτικά μας τραγούδια ύμνησαν με δωρική απλότητα την περηφάνια της Ελληνίδας μάνας που έδωσε τα σπλάχνα της για την Ελευθερία της Πατρίδας.

«Τ' Ανδρούτσου η μάνα χαίρεται
Ανδρούτσου καμαρώνει οπού 'χει γιούς αμαρτωλούς
και γιούς καπεταναίους» **Παναγάκης Δημήτριος – Ε' Τάξη**

«1804 Λένω Μπότσαρη»

Είναι πολύ σπουδαία υπόθεση να έχει ένας αγωνιστής δικό του Δημοτικό τραγούδι. Τα 15 χρόνια της όμορφης Σουλιωτοπούλας Λένως Μπότσαρη δεν άφησαν ασυγκίνητο το λαό. Η μικρή ηρωίδα πολέμησε τους Τούρκους σε μια θέση κοντά στο Αχελώο ποταμό. Όταν κινδύνευε να πιαστεί ζωντανή έριξε πρώτα τη μάνα της στον ποταμό και στη συνέχεια έπεσε κι εκείνη. Ένας Τούρκος λυπήθηκε τα νιάτα και την ομορφιά της. Έπεσε στο ποτάμι και άπλωσε το τουφέκι του για να πιαστεί η κοπέλα. Η Λένω άρπαξε το τουφέκι, έπνιξε τον Τούρκο και άφησε την τελευταία της πνοή στα παγωμένα νερά του Αχελώου.

Όλες οι καπετάνισσες και οι καπετανοπούλες όλες στην Άρτα πέρασαν στα Γιάννενα πηγαίνουν κι η Λένω δεν επέρασε μήτε σκλάβα πηγαίνει.. Σέρνει τουφέκι σισανέ κι εγκλέζικα κουμπούρια κι έχει και στη μεσούλα της σπαθί μαλαματένιο. Εγώ είμαι η Λένω Μπότσαρη η αδερφή του Γιάννη κ ζωντανή δεν πιάνομαι εις των Τούρκων τα χέρια

Κανελλάκης Μάριος & Αποστολία Καλομοίρη Ε' Τάξη

Έργο μαθητών Γ τάξης για το Ζάλογγο

Τμήμα της έκθεσης ζωγραφικής για το 1821

Στο άγαλμα του καπετάν Ζαχαρία η Δ' τάξη

Η Γ' τάξη στα ερείπια ενός κρυφού σχολειού (Μαγούλα)

«Οι γυναίκες της Ρόδου»

Ο φοβερός Ιμπραήμ εκστρατεύει εναντίον τη Ρόδου.
Φθάνει με 300 πλοία και εκατό χιλιάδες στρατιώτες.
Επτά φορές οι γενίτσαροι έστησαν τις σημαίες τους πάνω στους προμαχώνες και επτά φορές οι υπερασπιστές τους απέκρουσαν.
Οι γυναίκες Ροδίτισσες χωρίς να τρομάξουν από τις κραυγές, τις ομοβροντίες αλλά και τις θριαμβευτικές κραυγές των Ελλήνων, έφερναν ακούραστες πυρομαχικά, στους μαχητές αλλά κουβαλούσαν και χώματα και πέτρες και έκλειναν τα ρήγματα που έκαναν τα κανόνια, χωρίς να σταματούν ούτε λεπτό.

Γεωργαντώνης Χριστόφορος – Γ' Τάξη

«Οι γυναίκες της Κύπρου»

Η Μαρία η Συγκλιτική μετά την άλωση της Λευκωσίας βάζει φωτιά στη γαλέρα που θα τη μετέφερε στο χαρέμι του Σουλτάνου.
Η γαλέρα μετέδωσε τη φωτιά και σε 2 ακόμη Τούρκικα πλοία.
Ανατινάχτηκαν όλα στον αέρα και σκοτώθηκαν 1000 περίπου Ελληνίδες που προορίζονταν να πουληθούν στα παζάρια της Ασίας και της Αιγύπτου Μαζί με τις Ελληνίδες ανατινάχτηκαν και τα Τούρκικα πληρώματα των πλοίων.

Κρητικάκου Χριστιάννα – Γ' Τάξη

«Μανιάτισσες πολεμούν τους πειρατές»

1767. Ο πειρατής Χασάν στέλνεται να υποτάξει τη Μάνη. Οι Μανιάτες στέλνουν τα γυναικόπαιδα στα βουνά και ετοιμάζουν άμυνα. Ένας Μανιάτης στέλνει ένα παλικάρι να ρωτήσει τη γυναίκα του που έχει κρύψει το ντουφέκι του και το σπαθί του και να του το στείλει γρήγορα. Εκείνη καθώς τρέχει με το νεογέννητο στην αγκαλιά αποκρίνεται: Πες του να έρθει να φυλάξει τη γίδα και να κρατήσει τα παιδιά και εγώ πηγαίνω να βρω τ' άρματα του και θα τα δουλέψω καλύτερα απ' αυτόν. Δίνει το μωρό σε μια γριά που βάδιζε και αυτή προς το βουνό και τρέχει προς την παραλία. Την ακολουθούν και άλλες γυναίκες. Μπαίνουν μπροστά και μαζί με τους άντρες ματαιώνουν την απόβαση του αρχιπειρατή. **Δημητρακόπουλος Ανάστος – Γ' Τάξη**

«Οι Μανιάτισσες στη Μάχη του Πολυάραβου»

59 χρόνια αργότερα το 1826 επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία. Ο Ιμπραήμ μετά τη μάχη της Βέργας και την ολοκληρωτική του ήττα εκεί, αποφασίζει να αποβιβάσει τα στρατεύματά του στον Πολυάραβο. Σκέπτεται πονηρά….. Οι Έλληνες βρίσκονται στη Βέργα. Τα γυναικόπαιδα είναι μόνα και έρημα. Εύκολη λία. Πρώτον να βγει στη στεριά και δεύτερον να γεμίσει τα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής με τις Μανιάτισσες και τα παιδιά τους… Λογαριάζει χωρίς να ξέρει τι σημαίνει «Μανιάτισσα».
Οι γυναίκες θερίζουν στις «περιβόλες». Περιβόλα λένε οι Μανιάτες το λιγοστό κομμάτι γης που σχηματίζεται όταν ξεπετρίζουν τις ορεινές εκτάσεις. Δεν έχουν όπλα. Στο χέρι κρατάνε το δρεπάνι για το θέρισμα. Με αυτό «θερίζουν» πραγματικά του Ιμπραήμ τις στρατιές. Ο ηρωισμός των γυναικών δεν περιγράφεται με λόγια. Οι Μανιάτισσες έγραψαν με χρυσά γράμματα σελίδα μοναδικής φιλοπατρίας στην Παγκόσμια ιστορία.

Χριστάκου Νεφέλη – Γ' Τάξη

«Ανθρώπινες στιγμές ηρώων του 1821»

•Ύστερα από μια μάχη στη Δόβραινα, ο Καραϊσκάκης κίνησε να γυρίσει στη σκηνή του βρεγμένος, λασπωμένος κι εξαντλημένος απ' την κούραση. Στο δρόμο βρήκε έναν από τους γραμματισμένους του στρατοπέδου του και του είπε:
- Βλέπεις τι υποφέρω για την πατρίδα και όμως πολλοί με μισούν και με κατηγορούν.
- Έννοια σου, στρατηγέ του αποκρίθηκε εκείνος, αν δεν αναγνωρίζονται σήμερα οι υπηρεσίες και οι αγώνες σου, θα έρθει καιρός που θα τα μάθουν όλοι. Είσαι ήρωας.
- Καλά, καλά. Γράψε τουλάχιστον του λόγου σου, ότι βλέπεις με τα μάτια σου κι αυτό μας φτάνει. **Αγγελική Κατσίχτη – Δ' Τάξη**

•Στεκόταν κάποτε ο γέρο – ναύαρχος των Ψαριανών, ο καπετάν Γιώργης ο Αποστόλης, στο γιαλό της Αίγινας κι αγνάντευε τα ψαριανά καράβια, τα μόνα που είχαν περισσέψει από το χαλασμό του νησιού, πέντε ως έξι όλα – όλα. Έλεγε με λύπη, δείχνοντας τα σ' όλους που πηγαίνανε κοντά του:
- Αυτή είναι η πατρίδα μου τώρα! Όμως θα την κάνουμε πάλι λεύτερη και μεγάλη.

Γιώργος Περδικόγιαννης – Δ' Τάξη

Κάποτε ο ήρωας - αγωνιστής Καραϊσκάκης είχε τραυματιστεί και είχε πέσει στα χέρια των αδέξιων γιατρών της εποχής εκείνης, που τον ταλαιπωρούσαν με τις ώρες. Ο Καραϊσκάκης δεν μπόρεσε ν' αντέξει άλλο και θυμωμένος τους ρώτησε:
- Μωρέ, τι μου σκαλίζετε τόσες ώρες τα σωθικά μου;
Οι γιατροί κατατρομαγμένοι του απάντησαν:
- Προσπαθούμε να βρούμε τη σφαίρα, στρατηγέ μου!
Και ο Καραϊσκάκης απαθέστατος:
- Αμ και δε μου το λέτε τόσες ώρες, που με βασανίζετε; Στο ταγάρι μου την έχω. Την έβγαλα μόνος μου.

Νίκωνας Ζερβός - Δ' Τάξη

Ο Δημήτρης Υψηλάντης κάλεσε κάποτε στο σπίτι του δυο ξένους να φάνε. Όταν έφυγαν οι καλεσμένοι, ρωτάει ο ένας τον άλλον:
- Τι γνώμη σχημάτισες για τον Υψηλάντη;
- Κοιλιά τούρκικη, κεφάλι ρούσικο και καρδιά ελληνική, απάντησε εκείνος.
Δηλαδή ξέρει να τρώει πολύ καλά. Σκέπτεται όπως οι Ρώσσοι. Είναι Έλληνας και πατριώτης.

Τσάχα Γιν – Ε' Τάξη

Ο Λόρδος Βύρωνας, παρουσιάστηκε κάποτε στον Κολοκοτρώνη και του είπε:
- Στρατηγέ μου, θέλω να με πάρεις στο στρατό σου.
Ο Κολοκοτρώνης τον κοίταξε καλά, είδε το παιδιαρίστικο πρόσωπο του Βύρωνα, καθώς και το αδύνατο σώμα του, και χαμογέλασε.
Άκουσε δω, παιδί μου, του είπε, ο πόλεμος δεν κάνει για του λόγου σου. Πήγαινε καλύτερα στην Ευρώπη να μαζέψεις καμία δεκάρα και να μας στείλεις κι άσε σε μας να κάνουμε καλά με τους εχθρούς.

Κονιδιτσιώτης Θεόδωρος – Δ' Τάξη

Μια μέρα ο Πλαπούτας συζητούσε με τον Κολοκοτρώνη. Ο Πλαπούτας σε μια στιγμή είπε:
- Στρατηγέ μου να ζητήσουμε βοήθεια από τους ξένους. Να τους παρακαλέσουμε. Να τους φιλήσουμε τα πόδια. Ο Κολοκοτρώνης αγρίεψε:
- Τι λες βρε; Τα ξένα πόδια… βρομάνε. Βρομάνε…. Ποδαρίλα. ΠΟΤΕ.

Γιώργος Κατσιπόντης – Ε' Τάξη

Μετά την καταδίκη του ο Κολοκοτρώνης είχε μία στενάχωρη είδηση ότι ο βασιλιάς του χαρίζει τη ζωή και έτσι, αντί να θανατωθεί, θα μείνει είκοσι χρόνια φυλακή.
- Ο Κολοκοτρώνης χαμογέλασε τότε και του είπε: Θα γελάσω το βασιλιά. Δε θα ζήσω τόσα χρόνια. Μια γυναίκα κάποτε ζητούσε από τον Κολοκοτρώνη κάποια χάρη , είπε ότι θα γίνει ακόμα και σκλάβα του αν τη βοηθούσε.
Εκείνος θυμωμένος της απαντάει:
- Σκλάβα μου! Τι λες μωρή ζουρλή! Εμείς πολεμάμε για τη λευτεριά και εσύ θέλεις να γίνεις σκλάβα μου; Μην ξαναπείς αυτή τη λέξη.

Μαίρη Σκρέκα & Λίου Σισσίν - Δ' Τάξη

- Πόσο μεγάλη είναι η χώρα που γεννήθηες; ρώτησε κάποτε ένας Άγγλος περιηγητής τον Κολοκοτρώνη. - Έχει 200 φούρνους, είπε γελώντας αυτός, μια και κάθε σπίτι στο χωριό είχε δικό του φούρνο.

Στογιάννος Ανδρέας - Γ' Τάξη

Η Β΄ τάξη με τους αναβιωτές

«Η Κυρά Βασιλική»

Βασιλική προστάζει , Βεζύρη Αλή Πασά.
Βάλε φωτιά στα τόπια – Κάψε τα Γιάννενα

Η όμορφη Ελληνίδα με τη γλυκύτητά της, με το Τραγούδι της με τους καλούς της τρόπους ημέρευε τον Αλή Πασά. Δεν της χαλούσε χατίρι. Την παντρεύτηκε το 1816 αν και είχαν διαφορά ηλικίας 55 χρόνια. Όταν ήταν 12 ετών τον πατέρα της το συνέλαβαν καθώς και πολλούς συγχωριανούς του οι Τούρκοι. Με εντολή του Αλή Πασά άρχισαν τα μαρτύρια σε όλο το χωριό, γιατί οι φτωχοί Έλληνες είχαν βγάλει ψεύτικα νομίσματα. Η Βασιλική παρουσιάστηκε με θάρρος στον Αλή Πασά και τον παρακάλεσε να συγχωρήσει όλο το χωριό. Ο Αλή Πασάς συγκινήθηκε όχι από τα λόγια αλλά από την ομορφιά και τη γλυκύτητα της. Θα τα συγχωρούσε όλα όμως η Βασιλική θα έμενε στο χαρέμι του. Μεγαλώνοντας η Βασιλική έγινε όχι μόνο καλλονή αλλά είχε και όλες τις χάρες του κόσμου. Τραγουδούσε, χόρευε, έπαιζε λαούτο και ήταν πανέξυπνη. Την παντρεύτηκε το 1816. Η κυρά Βασιλική βοήθησε τους Έλληνες πατριώτες – συνεργαζόταν με τους προύχοντες των Ιωαννίνων έδινε χρήματα για τον αγώνα του έθνους. Έσωσε πολλά παλικάρια από το θάνατο, ζητώντας από τον Αλή Πασά να τους δώσει χάρη. Η κυρά Βασιλική του έμεινε πιστή μέχρι τις τελευταίες του στιγμές.

Ο Αλή Πασάς των Ιωαννίνων αδίστακτος και φιλόδοξος άρχισε να έχει βλέψεις στο θρόνο του Σουλτάνου. Τότε από την Κωνσταντινούπολη εστάλησαν Τούρκοι εκτελεστές οι οποίοι σκότωσαν τον Αλή Πασά στο νησάκι των Ιωαννίνων. Το κεφάλι του το έστειλαν στο Σουλτάνο στην Κων/πολη. Έτσι επαληθεύτηκε η μαντεία ότι ο Αλή Πασάς θα πάει στην Κωνσταντινούπολη με κόκκινα γένια δηλ. ματωμένα.

Την κυρά Βασιλική δεν την πείραξαν. Της είπαν όμως να φύγει από τα Γιάννενα μόνο με ότι πράγματα μπορούσε να κρατήσει στα χέρια της. Πήρε ρούχα και κοσμήματα και μετά από πολλές περιπέτειες κατέφυγε στον αδερφό της στο Αιτωλικό. Όσο είχε χρήματα τη φιλοξενούσαν. Όταν τα χρήματα τελείωσαν δεν μπορούσαν να τρέφουν ένα άτομο ακόμα και της είπαν να φύγει από το σπίτι. Βρήκε ένα καλυβάκι λίγο έξω από το Αιτωλικό και έμενε εκεί ζώντας με πολλές στερήσεις. Τι κι αν είχε βοηθήσει πολλούς Έλληνες κανένας δε σκέφθηκε να τη βοηθήσει στο τέλος της ζωής της. Το τελευταίο χρυσό κουμπί από το φόρεμά της το έδωσε για να αγοράσει λίγο κρασί ένα χειμωνιάτικο βράδυ. Τη βρήκαν νεκρή και ξυλιασμένη στο καλυβάκι λίγο έξω από το Αιτωλικό το 1835. Ήταν 42 ετών.

Δεκουλάκου Σταματική - Καπερώνη Σταυριαλένα – Δ' Τάξη

Γκιώκα Παρασκευή - Ρήγα Τζίνα – Δ' Τάξη

Η Α΄ τάξη στο παιχνίδι "Παγωτά δροσερά"

Η Β' τάξη "Χταπόδια στο Αιγαίο"

Η Γ' τάξη στο ρυθμικό παιχνίδι "Ψαράκια στο Αιγαίο"

Ε΄ και ΣΤ΄ τάξεις στο οικολογικό πρόγραμμα "Καθαρές Θάλασσες

«Μόσχω Τζαβέλα – Δέσπω Μπότζη»

Στο Σούλι δεν υπήρχαν μόνο οι γυναίκες του Ζαλόγγου ή οι τρακόσιες που με επί κεφαλής τη Μόσχω Τζαβέλα ανέτρεψαν τ' ασκέρια του Αλή Πασά στην Κιάφα. Στον Πύργο του Δημουλά η γυναίκα του Γεωργάκη Μπότζη η Δέσπω ανατινάζεται στον αέρα, παρασύροντας και τα Τούρκικα μπουλούκια. Ποιος Έλληνας δεν γνωρίζει το Δημοτικό τραγούδι το αφιερωμένο στη Δέσπω Μπότζη.

- Γιώργαινα ρίξε τ' άρματα… Εδώ είσαι σκλάβα του Πασά.
- Η Δέσπω αφέντες Λιάπηδες δεν έκανε – δεν κάνει

Δαυλί στο χέρι άραξε, κόρες και νύφες κράζει.. Χίλια φισέκια ήταν εκεί, κι αυτή φωτιά τους βάνει. Στα δημοτικά μας τραγούδια πολύ συχνά συναντάμε το σεβασμό στα «πατρικοδομένα άρματα».

Στην ελληνική οικογένεια γνωρίζουν μεγάλοι και μικροί την αξία των αρμάτων. Χωρίς αυτά η λευτεριά δεν θάρθει.

Χαρακτηριστικό είναι το Δημοτικό τραγούδι «Η μάνα του Κίτσου».

Η μάνα του Κίτσου βλέπει να σέρνουν το γιό της οι Τούρκοι σιδηροδέσμιο για τη φυλακή και τον ρωτάει – Κίτσο που τάχεις τ' άρματα – που τάχεις τα τσαπράζια;

Ο Κίτσος της απαντάει «Μάνα δεν κλαις τα νιάτα μου μόνο κλαις τα έρημα τ' άρματα; Κι η μάνα σαν άλλη Σπαρτιάτισσα της Δωρικής Σπάρτης του φωνάζει..

«Κάλιο Κίτσο να χανόσουν – να 'χανες το κεφάλι
Παρά να χάσεις τ' άρματα τα «πατρικοδομένα».

Κρητικάκου Ελβίρα – Δ' Τάξη

Παπαδοπούλου Κωνσταντίνα – Δ' Τάξη

«Οι ηρωικές Σουλιώτισσες»

Ο Αλή Πασάς προσπαθεί να καταλάβει το Σούλι. Του έχει γίνει εφιάλτης το ότι δεν μπορεί να νικήσει τους Σουλιώτες. Κάνει γενική επίθεση στο Σούλι. Οι Σουλιώτες φεύγουν προς 2 κατευθύνσεις, η μία προς την Πάργα όπου και γλίτωσαν και η άλλη προς το Ζάλογγο. Εκεί πήγαν 100 οικογένειες. Μερικοί με αρχηγό τον Κίτσο Μπότσαρη κατόρθωσαν να διαφύγουν. Όμως 22 γυναίκες με τα παιδιά τους και 6 άνδρες απομονώθηκαν στην άκρη του Ζαλόγγου. Μπροστά τους ήταν ο γκρεμός, πίσω τους οι Τούρκοι που έφθαναν τρέχοντας. Τότε έγινε κάτι τρομερό κάτι που δεν έχει ξαναγίνει στην ιστορία των εθνών.

Οι μητέρες πιάστηκαν σε χορό τραγουδώντας το «έχε γεια καημένε κόσμε» και χορεύοντας πέφτανε στο γκρεμό με τα παιδάκια τους στην αγκαλιά. Προτίμησαν το θάνατο από την ατίμωση στα χέρια των άπιστων Τούρκων. Αυτές οι γυναίκες έδωσαν μοναδικό παράδειγμα ηρωισμού, θυσίας, φιλοπατρίας.

Δέσποινα Καπετανέα - Γ' τάξη

«Ένας άλλος .. Ζάλογγος

(το φαράγγι της Αραπίτσας)»

1822. Τριάντα τέσσερις χιλιάδες Τούρκοι πολιορκούν τη Νάουσα. Ο αρχηγός της επανάστασης είναι ο Ζαφειράκης. Οι άντρες υποχωρούν στα υψώματα των καταρρακτών του ποταμού Αραπίτσα. Οι γυναίκες για να μην πιαστούν ζωντανές κάνουν κι αυτές ότι έκαναν και οι Σουλιώτισσες. Πέφτουν με τα παιδιά τους στο βάραθρο. Οι Τούρκοι πιάνουν τη γυναίκα του Ζαφειράκη. Αρνείται να αλλαξοπιστήσει ότι και αν της τάζουν. Την βασανίζουν και την κλείνουν ζωντανή σε ένα τσουβάλι γεμάτο με φαρμακερά φίδια.

Ντοκάι Δημήτρης – Ε' Τάξη

Στον ανδριάντα του Κ. Παλαιολόγου (Μυστράς)

Με το γαϊδουράκι μας παίζουμε "το μανάβη"

Χαρούμενες βόλτες με το τρενάκι μας

"Το Ναυτικό μας" ρυθμικό παιχνίδι από τη Δ' τάξη

«Οι Μεσολογγίτισσες»

Στην Ελληνική Επανάσταση η παρουσία των γυναικών σε κρίσιμες περιόδους του πολέμου έδειξε τον σημαντικό ρόλο τους στον αγώνα κατά των κατακτητών.

Οι γυναίκες που ξεχώρισαν στην Επανάσταση του 1821 με το θάρρος και την αξιοθαύμαστη γενναιότητα, αποτελούν έμπνευση για όλους μας. Τέτοιες γυναίκες ήταν και οι Μεσολογγίτισσες «Ελεύθερες Πολιορκημένες» που βοήθησαν με κάθε τρόπο να αποτραπεί η πολιορκία του Μεσολογγίου. Στις 10 Απριλίου 1826 αποφασίζεται η ηρωική έξοδος. Πολλές Μεσολογγίτισσες φορούν την αντρική φορεσιά κρατώντας στο ένα χέρι το σπαθί και στο άλλο το μωρό τους. Οι άοπλοι μπήκαν στη μέση της φάλαγγας μαζί με τα παιδιά τους. Οι περισσότεροι είχαν φρικτή τύχη. Μια τέτοια γυναίκα ήταν η Αλεφαντώ, όπου στην έξοδο αψηφώντας τους κινδύνους φόρεσε την ανδρική ενδυμασία. Αιχμαλωτίστηκε με την κόρη της και είχε μια μαρτυρική ζωή. Την δεκαετία του 1880 οι Μεσολογγίτισσες που επέζησαν, γριές πια, ζητούσαν όταν πεθάνουν να θαφτούν με την αντρική ενδυμασία που φορούσαν στη Έξοδο. Μία από αυτές ήταν η Τασούλα Γυφτογιάννη που όταν έφτασε 80 χρονών και κατάλαβε ότι φτάνει το τέλος της, ζήτησε να την θάψουν με την φουστανέλα. Το 1884 στην Αθήνα, στην έκθεση μνημείων του αγώνα, ο ζωγράφος Θεόδωρος Βρυζάκης συμπεριέλαβε στον περίφημο πίνακα της εξόδου γυναίκες με αντρική φορεσιά. Η λεβεντιά των γυναικών στην επανάσταση του 1821 είναι ένα λαμπρό παράδειγμα για όλους μας. Τιμή και δόξα στις ηρωίδες του 1821! Τιμή και δόξα σε όλες τις Ελληνίδες.

Παναγιώτης Λυραντζής - Γ' τάξη

«Ονόματα γυναικών, ονόματα λουλουδιών και πολύτιμων μετάλλων»

Γυναικεία ονόματα βρίσκουμε σε ιδιωτικά έγγραφα σε διαθήκες, σε προικοσύμφωνα - σε πωλητήρια.

Έχουν ωρική απλότητα, ελληνική ρίζα και τη ζωντάνια της ελληνικής γλώσσας. Αγγέλω - Αγγελικώ - Αγγελίνα, Αικατερίνα - Κατερινιώ (το όνομα αυτό συνηθίζεται από τα χρόνια της Αυτοκράτειρας Αικατερίνης της Ρωσίας συνδυασμένο με τις Ελπίδες του Ελληνισμού για απελευθέρωση). Βασιλική - Βασιλιώ - Βασίλω (από τη Βασιλική του Αλή Πασά) Ευαγγελία - Βαγγελή - Βαγγελιώ.. Γυναίκες γνωστές στην εποχή του 21 με ονόματα με θηλυκή αξιοπρέπεια. Ανέζω Κουντουριώτη
- Ασήμω Γκούρα - Γκόλφω γυναίκα του Καραϊσκάκη
- Δέσπω η Σουλιώτισσα - Κοντύλω Κουντουριώτη
- Μόσχω Τζαβέλα - Σκεύω Κουντουριώτη.

Ακόμη ονόματα εμπνευσμένα από τη φύση και από πολύτιμα μέταλλα. Πλουμίδια και στολίδια έδωσαν στα βαπτιστικά ονόματα των γυναικών τη μαγεία της ομορφιάς τους - Μαγδάλω - Κρινιώ - Αστέρω - Αυγέρω - Δάφνη - Λελούδω Τριανταφυλλιά. Με όνομα πολύτιμων μετάλλων βαπτίστηκαν οι ελληνοπούλες της σκλαβιάς - Χρύσω - Ασήμω - Αργύρη. Δεν είχαν πολύτιμες πέτρες για να στολιστούν μα είχαν ονόματα που θύμιζαν θησαυρούς. Διαμάντω - Ζαφείρω - Σμαράγδα - Κρυστάλλω - Μαργαριταρένια.

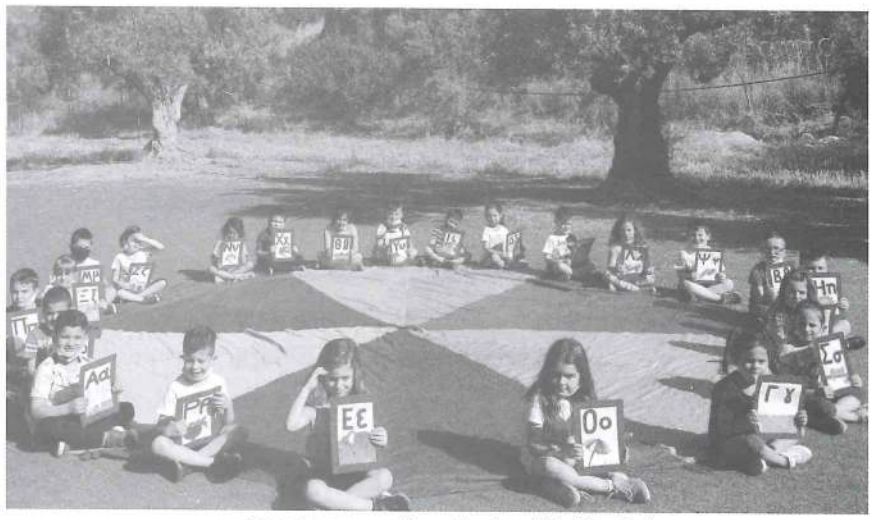
Ασημακοπούλου Νεφέλη & Κερασιώτη Ολγα Στ' Τάξη

Ακόμη μια περίπτωση που αξίζει έτσι να την αναφέρουμε.

Ύστερα από την συμφορά της πολιορκίας και της εξόδου στο Μεσολόγγι οι γυναίκες που γλίτωσαν γίνονται αρχηγοί της οικογένειας και υπογράφουν με τα ονόματά τους την αίτηση που υπέβαλαν στον Καποδίστρια για ένα στοιχειώδες βοήθημα «επειδή εκ της πείνας θα αποθάνωμεν».

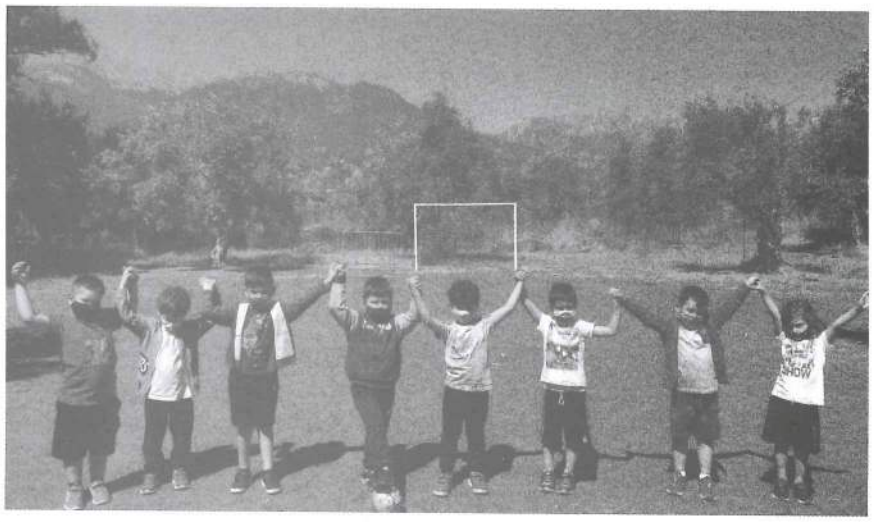
Στο γιγάντιο σκάκι ακονίζουμε το μυαλό μας (Ελαφάκια)

Στα χρώματα του ουράνιου τόξου (παιχνίδι) - (Ελαφάκια)

Στο περίπτερό μας μαθαίνουμε αριθμητική (Ελαφάκια

Στο γήπεδό μας 5Χ5 το στρωμένο με ταρτάν (Ελαφάκια)

Υπογράφουν χωρίς βαπτιστικό όνομα, με αναφορά στο όνομα του αποθανόντος συζύγου. Ανδρέα Κροκίδαινα – γυναίκα του Γιωργάκη Θωμά – Ρεγγίνα θυγατέρα Βοτάνου – θυγατέρα του Αποστόλου Μαράτου – τσούπες του Νικολάου Κλαπανιστού – κλπ.
Στον ανώνυμο κόσμο των αγωνιστών του 21 τα αθόρυβα αυτά ονόματα είναι μια μικρή απόδειξη εθνικής συμμετοχής της κάθε μητέρας – συζύγου αδερφής – κόρης.

Ζερβός Γιώργος – Ε' Τάξη

16 Μαρτίου 1822

«Σχολείο Παρθενών»

Ένας μόλις χρόνος έχει περάσει από την ημέρα του Μεγάλου ξεσηκωμού. Στις 16 Μαρτίου του 1822 η Πελοποννησιακή γερουσία διαδηλώνει την επιθυμία της να ανασυσταθούν τα σχολεία και προτρέπει τους γονείς να μην αμελούν τη μόρφωση των παιδιών τους. Πρέπει να φανούμε άξιοι απόγονοι του Λυκούργου και του Σόλωνα. Δημιουργήθηκαν ένα σχολείο για την Ελληνική γλώσσα και δύο για τα πρώτα γράμματα και την αλληλοδιδακτική μέθοδο. Στην Αθήνα λειτούργησε το πρώτο σχολείο θηλέων με ονομασίες «Σχολείον Παρθενώνας». Το σχολείο είχε κορίτσια αλλά επειδή ήταν μόνο (52) φοίτησαν σε αυτό και αγόρια μικρής ηλικίας άλλα 50. Άνθρωποι που μόλις χαίρονταν, την ελευθερία μέσα σε μια πατρίδα ταλαιπωρημένη, άνθρωποι που με δυσκολία προσπαθούσαν να συντηρηθούν, σκέφθηκαν ότι το πρώτο λόγο στη ζωή του ελεύθερου κράτους για την ανάπτυξή του είναι η μόρφωση των γυναικών

Γεώργιος Πολυχρονάκος - Ε' Τάξη

«Αγγελίνα (κόρη του Καπετάν Ζαχαριά και γυναίκα του Νικηταρά του Τουρκοφάγου)»

Η Αγγελίνα από μικρή έζησε μέσα στον κατατρεγμό τις στερήσεις - το αίμα - την περηφάνεια και την παλικαριά. Ήταν κόρη του καπετάν Ζαχαριά.

Ο Ζαχαριάς απέκτησε 4 αγόρια και 2 κορίτσια την Αγγελίνα και την Κωνσταντίνα. Ήξεραν και οι δύο κοπέλες να πολεμούν σαν άνδρες. Οι τούρκοι κυνηγούσαν παντού τον πατέρα της και όλη την οικογένειά. Ο καπετάν Ζαχαριάς για 20 χρόνια ήταν κυριάρχος στο Μοριά, ο φόβος και ο τρόμος των Τούρκων. Έστηνε χορό μπροστά στους έντρομους Τούρκους ενώ το τσούρμο του τραγουδούσε το τραγούδι του. Όρκο όίνω στο σπαθί μου και σταυρό στο χαϊμαλί μου Τούρκο να βρω να σκοτώσω και Ρωμιό να ξεσκλαβώσω. Τον σκότωσαν με μπαμπεσιά το 1805. Τα παιδιά του, τα παλληκάρια του, οι συνεργάτες του, ο Κολοκοτρώνης, ο Νικηταράς, ο Αναγνωσταράς συνέχισαν τον αγώνα για την ελευθερία του γένους. Η Αγγελίνα το καμάρι του παντρεύτηκε το Νικηταρά τον Τουρκοφάγο. Το 1823 μεγάλο κακό ξέσπασε. Εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στους καπετανέους. Η Αγγελίνα βρέθηκε στη μέση. Ο άνδρας της ήταν στη μία μεριά, ο αδερφός της στην αντίθετη παράταξη. Ζούσε κάθε μέρα με την αγωνία ότι αγαπημένα της πρόσωπα και αρχηγοί του αγώνα μπορεί να πεθάνουν όχι από βόλι Τούρκου, αλλά από χέρια αδερφικά.

Η Αγγελίνα δεν ήξερε γράμματα όμως είχε μυαλό. Έβαλε έναν γραμματισμένο της εποχής και έγραψε στον πρόεδρο της νέας κυβέρνησής τον Κουντουριώτη. Το γράμμα της έχει διασωθεί. Μιλάει για τον κίνδυνο μιας αιματοχυσίας ανάμεσα στους ήρωες που έδωσαν τα πάντα για την ελευθερία και όχι για την «αρχηγία». Η κυβέρνηση Κουντουριώτη σταμάτησε τη διαμάχη και δεν χύθηκε αδελφικό αίμα.

Βάσια Κανελλίδη & Δήμητρα Κορίννη - Ε' Τάξη

Παιχνίδι στη γειτονιά μας (χελιδονάκια)

Η "Ομάδα Ζ" των νηπίων μας

Τα πιγκουινάκια μαθαίνουν βιωματικά για το βυθό

Η ζωή στο βυθό (πιγκουινάκια)

«Φιλελληνίδες – πριγκίπισσα Καρολίνα της Ουαλίας»

Είναι κυρίως γυναίκες της ανώτερης τάξης. Άνοιξαν τα σαλόνια τους και οργάνωναν βραδιές για την υποστήριξη των Ελλήνων. Φιλοξένησαν Έλληνες. Χάρισαν τα κοσμήματά τους για να υποστηρίξουν τον αγώνα της Ελλάδας. Γυναίκες του λαού έραβαν με τα χέρια τους φορεσιές για τους ρακένδυτους πολεμιστές. Το 1816 η πριγκίπισσα της Ουαλίας Καρολίνα έρχεται στην Αθήνα. Άντρες - γυναίκες - νέοι και γέροι τρέχουν στους δρόμους να τη δουν. Μια βασιλική παρουσία στην μικρή και ρημαγμένη Αθήνα είναι πολύ σημαντικό γεγονός. Η Καρολίνα ενθουσιάζεται.
Γίνεται μέλος της «φιλόμουσης Εταιρίας» φοράει το δακτυλίδι της φιλικής εταιρίας. Και στέλνει επιστολές σε όλους τους γνωστούς της, στην Ευρώπη ζητώντας να βοηθήσουν την Ελλάδα. Γίνεται η αγαπημένη του λαού. Δίνει τα χρήματά της για την Ανάσταση της Ελλάδας.

Αρβανίτη Έρικα – Ε' Τάξη

«Δούκισσα Αβραντές»

Είναι η γυναίκα του Στρατηγού Ζηνώ, υπασπιστή, του Μ. Ναπολέοντα. Η καταγωγή της είναι Ελληνική από την πλευρά της μητέρας της. Η μητέρα της κατάγεται από τους Κομνηνούς - Στεφανόπουλους της Κορσικής.
Έχει συγκινηθεί από τους αγώνες των Ελλήνων για ελευθερία. Οργανώνει επαινετή κίνηση, για συγκέντρωση χρημάτων που στέλνονται για αγορά πολεμοφοδίων στην Ελλάδα. Συγχρόνως οργανώνει ομάδες εργασίας από ευγενείς κυρίες. Κεντούν τις σημαίες και τα φλάμπουρα του αγώνα. Γράφουν άρθρα στον τοπικό τύπο και ενημερώνουν την κοινή γνώμη.

Παυλάκου Κάτια – Ε' Τάξη

«Καπετάν Ζαχαριάς ή Ζαχαριάς Μπαρμπιτσιώτης»

Το πραγματικό του επώνυμο ήταν Παντελάκης, σε ηλικία 18 ετών, έγινε κλέφτης. Καταγόταν από μεγάλη κλέφτικη οικογένεια του Μωριά. Γεννήθηκε το 1759 στη Μπαρμπίτσα και έδρασε κυρίως στη Μάνη. Ο Ζαχαριάς δολοφονήθηκε το 1803 έπειτα από προδοσία, από τον κουμπάρο του, Κουκέα, στη Μάνη. Ο ίδιος έστειλε το κεφάλι του Ζαχαριά στην Τριπολιτσά. Ο Ζαχαριάς είχε δική του τρίχρωμη σημαία. Το πάνω μέρος της ήταν κόκκινο, το κάτω μαύρο και το μέσον άσπρο με ένα σταυρό με τα εξής

γράμματα: «Ή Αίμα Ή Ελευθερία Ή Θάνατος»

Βιβή Ψυχογιού - Δ' Τάξη

«Στεκούλα Πλαπούτα»

Η Στεκούλα Πλαπούτα ήταν αγωνίστρια της επανάστασης του 1821. Ήταν κόρη του Αναγνώστη Κολοκοτρώνη, ξαδέλφη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και σύζυγος του Στρατηγού Πλαπούτα. Η Στεκούλα Πλαπούτα παντρεύτηκε στην ηλικία των 16 ετών αλλά δεν απέκτησε απογόνους. Η Στεκούλα είναι ιδιαίτερα γνωστή για ένα κατόρθωμά της, σε κάποια μάχη με τους Λαλώους Τούρκους όπου αφόπλισε και σκότωσε τον Αχμέτ Αγά. Το όνομα Στεκούλα ή Σταμάτα δινόταν σε θηλυκό μέλος της οικογένειας, εφόσον οι γονείς δεν ήθελαν να γεννήσουν άλλο κορίτσι στην οικογένεια. Ήθελαν στη γενιά τους να γεννιούνται αγόρια - πολεμιστές. Στην οικογένεια των Κολοκοτρωναίων ήταν ένα είδος «πρόληψης» της οικογένειας για να μην αποκτήσουν άλλο κορίτσι. Όταν τους πέθαιναν τα παιδιά μικρά, για να σταματήσει ο θάνατος στα παιδιά της οικογένειας βάπτιζαν το νέο παιδί ανάλογα με το φύλλο του Ζώη ή Ζωή.

Δέσποινα Αναγνωστοπούλου - Στ' Τάξη

«Οι Χρυσικοί»

Χρυσικοί λέγονταν οι τεχνίτες του ασημιού στη Ελλάδα και ας μην δούλευαν ποτέ με χρυσάφι. Στην Πελοπόννησο κέντρο αργυροχοΐας υπήρξε η Στεμνίτσα. Οι πλανόδιοι χρυσικοί της μετέφεραν το εργαστήρι τους πάνω στο σαμάρι του γαϊδουριού τους και ήταν ικανοί να δουλεύουν τα δακτυλίδια καθιστοί κ ενώ το ζώο περπατούσε. Χρυσά φορούσαν μόνον οι πλούσιοι. Ο λαός φορούσε ασημένια.Οι τεχνικές ήταν οι εξής: Η πιο απλή η εγχάρακτη. Η πιο διαδεδομένη και δύσκολη ήταν το «φουσκωτό» δηλ. το ανάγλυφο.
Ο καπετάνιος, ο αμαρτωλός, ο κλέφτης, ο πολεμιστής της ελευθερίας μπορεί να μην είχε να φάει, είχε όμως άρματα, παλάσκες, όπλα, κουμπούρες, σπάθες, μαχαίρια, κιουστέκια και χαϊμαλιά ασημοκαπνισμένα και μπαρουτοκαπνισμένα. Αυτά ήταν οι σύντροφοι του, αυτά ήταν η ζωή του, η περηφάνεια του και η ελπίδα του και στο χαϊμαλί που κρέμαγε στο λαιμό του έβαζε την πίστη του στο θεό και τη σιγουριά του για την ελευθερία της Πατρίδας. Τα ήθη και τα έθιμα της Ελλάδας μας συνυφασμένα με την χριστιανική πίστη και τη λεβεντιά της φυλής μας απαιτούν «ασήμωμα» στις ξεχωριστές στιγμές της ζωής του ανθρώπου.
Η γέννηση - η βάπτιση - ο αρραβώνας - ο γάμος συνοδεύονται από το ασήμωμα πλούσιο ή φτωχό.
Η κάθε κόρη φορούσε το «γιορντάνι» στο στήθος και την ασημένια πόρπη στη μέση. Κι αν ήταν κόρη πλουσίου, όλη η «προίκα» με μορφή χρυσών φλουριών κρεμόταν πάνω της όταν παρουσιαζόταν στην εκκλησία. Οι χρυσικοί είχαν πάντα πολλή δουλειά.

Χαντζή Αναστασία & Κονιδιτσιώτης Δημήτρης Στ' Τάξη

«Φυλακτά ή χαϊμαλιά»

Είναι γνωστή η προσήλωση του Ελληνικού λαού στα κάθε λογής αντιβασκάνια και φυλακτά που η χρήση τους έχει αφάνταστη διάδοση σε όλη την Ελλάδα. Πολύ περισσότερο στα χρόνια της επανάστασης που όλος ο λαός πολεμούσε για την ελευθερία του και οι ελπίδες του ήταν στον Θεό και στο τουφέκι του.
Ο καπετάνιος, ο αμαρτωλός και ο κλέφτης είχαν ζωσμένα τ' άρματα και στερεωμένο στο στήθος ή κάτω από τη μασχάλη το χαϊμαλί.
Το χαϊμαλί είναι μια στρογγυλή ή τριγωνική ή τετράγωνη ασημένια θήκη που μέσα ο λαός κλείνει κάθε λογής φυλακτικά αντικείμενα, τίμιο ξύλο-φιδοκέροντο, λουλούδια του επιταφίου κλπ.
Η θήκη αυτή στολίζεται με ανάγλυφες παραστάσεις αγίων και με μία αλυσίδα (οχτάρι) και κρέμεται από το λαιμό ή στερεώνεται από τον ώμο και κρύβεται κάτω από τη μασχάλη.
Πολλές φορές παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις, στολίζεται με πέτρες και με περίτεχνες αλυσίδες και εξελίσσεται σε βαρύτιμο κόσμημα.
Τα πιο απλά είναι μικρού μεγέθους τετράγωνα ή τρίγωνα. Στην μια πλευρά έχουν τον Άγιο Γεώργιο (πολεμιστή) και στην άλλη πλευρά, την πίσω, χαραγμένο σταυρό το όνομα του ιδιοκτήτη ή την Παναγία. Από πάνω ανοίγει συρταρωτά για να μπαίνουν μέσα τα φυλακτικά αντικείμενα. Είναι συνήθως ασημένια. Φτιάχνονταν στη Στεμνίτσα αλλά και στο Μυστρά. Στο κάτω μέρος με αλυσιδίτσες κρέμονται διάφορα αποτρεπτικά σύμβολα όπως του σύμβολο του ροδιού, μικρό δρεπανάκι, μικρές πιπερίτσες (η κόκκινη πιπεριά είναι σπουδαίο αντιβασκανικό). Επίσης συχνά τα χαϊμαλιά έχουν επάνω τον Άγιο Κωνσταντίνο και την Αγία Ελένη.
Κανένα από αυτά δεν ξαναγίνεται σήμερα. Όσα έχουν ξεφύγει από τον αμείλικτο νόμο της φθοράς φυλάγονται ευλαβικά σε οικογενειακά ντουλάπια και στο εικονοστάσι ή στις προθήκες λαογραφικών μουσείων. Η σημερινή παρουσίαση ας είναι φόρος τιμής σε αυτούς που τα φορούσαν και μάχονταν για την Πατρίδα αλλά και στους ανώνυμους δημιουργούς.

Αράπης Ελευθέριος – Δ' Τάξη Δεκουλάκος Θεόδωρος – Δ' Τάξη

«Σταυριάννα Σάββαινα»

Στο Παρόρι το 1772 γεννήθηκε η Σταυριάννα Σάββαινα γυναίκα του Γιωργάκη Σάββα και ηρωίδα του 1821. Δυστυχώς όμως τον άντρα της τον απαγχόνισαν οι Τούρκοι και έμεινε χήρα. Έτσι αναγκάστηκε να δώσει τα παιδιά της στην αδελφή της. Η Σταυριάννα οπλίστηκε και κατατάχθηκε στο σώμα του Κυριακούλη Μαυρομιχάλη. Έλαβε μέρος στην πολιορκία της Τριπολιτσάς, στη μάχη του Βαλτετσίου και των Τρικόρφων στην Εύβοια, στο Πέτα, στη Βέργα. Στο τέλος της Επανάστασης όμως αποστρατεύεται και ζει σ΄ ένα σπιτάκι στο Ναύπλιο. Στη Δ΄ Εθνοσυνέλευση στο Άργος ζητά σύνταξη. Ο Καποδίστριας της χορηγεί μια οικονομική ενίσχυση την οποία οι Βαυαροί την καταργούν. Η Σταυριάννα για να ζήσει ζητιάνευε παντού. Ποτέ όμως δε σταμάτησε να αγαπά την Ελλάδα. Το 1868 πέθανε και για την ταφή της χρειάστηκε να γίνει έρανος.

Θεοδώρα Βασιλακάκου

«Φιλέλληνες»

Στις αρχές του 19ου αιώνα η Ευρώπη αρχίζει να ενδιαφέρεται για την Ανατολή. Είναι τότε που γίνεται το θαύμα. Ενώ ο Έλγιν έχει ήδη ρημάξει τον Παρθενώνα η Ευρώπη αρχίζει να ενδιαφέρεται για την Ελλάδα.
Είναι η Πατρίδα του κλασικού πνεύματος. Τη θαυμάζουν όλοι. Θέλουν να την βοηθήσουν . οι περιηγητές που επισκέπτονται την Ελλάδα μιλάνε για τα δεινά που υποφέρει ο Ελληνικός λαός από τους Τούρκους. Οι πρώτοι φιλέλληνες τουρίστες πατάνε το πόδι τους στην Ελλάδα. Ανάμεσα τους νέοι – πλούσιοι – αρχαιολόγοι , περίεργοι αριστοκράτες, έμποροι τυχοδιώκτες. Άλλοι θέλουν να γνωρίσουν αυτή τη χώρα, άλλοι να τη σώσουν άλλοι να την εκμεταλλευτούν. Έρχονται οι ξένοι στην Ελλάδα, ο κάθε ένας με το δικό του όνειρο. Με τον ερχομό του Λόρδου Βύρωνα η Ευρώπη ξυπνά και ο φιλελληνισμός απλώνεται στην Ευρώπη. Οι Φιλέλληνες προβληματίσαν την παγκόσμια κοινή γνώμη ποιητές – λογοτέχνες – ζωγράφοι δημιουργούν ένα μεγάλο κίνημα στην Ευρώπη. Ανάμεσα στους Έλληνες ξεχωρίζουμε και γυναικείες μορφές.

Στεφάνου Άγγελος – ΣΤ' Τάξη

Πιάτα που ..... μιλάνε για την Ελλάδα

Στο Εθνικό Μουσείο που στεγάζεται στην Παλιά Βουλή φιλοξενήθηκε έκθεση με θέμα την Ελληνική Επανάσταση σε ευρωπαϊκές πορσελάνες. Πολύ ωραίο αφιέρωμα στην Επανάσταση του '21. Πιάτα γαλλικων εργοστασιων, πορσελάνες που έχουν φιλελληνικές παραστάσεις με θέμα την Ελληνική Ανεξαρτησία, μας μιλάνε για το φιλελληνικό κλίμα στην Ευρώπη που είχε φουντώσει στη Γαλλία το διάστημα 1821 - 1830. Από τα πιάτα που εκτίθεται άλλα είναι μονόχρωμα και άλλα πολύχρωμα. Είναι σπάνια και συλλεκτικά. Μερικά θέματα που απεικονίζουν είναι "Έρανος για τους Έλληνες", "Σύσκεψη για το ελληνικό θέμα", "Κυρίες κεντάνε φλάμπουρα για τους αρματολούς", "Δεν ξεχνάμε την Ελλάδα" κ.λπ.

Νικολίτσα Αγγάνη & Στυλιανή Κοκκορού ΣΤ'

Μάθημα για τα φρούτα - Σπουργιτάκια

Ταξίδια σε όλο τον κόσμο - σπουργιτάκια

Η αλεπού Δασκάλα (Μύθοι του Αισώπου)

Η κ. Βάννα Πολυχρονάκου με μαθήτριες που βραβεύθηκαν στον Πρώτο Μαθητικό Αγώνα Ρητορικής και στον 5ο Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό «Ποντιακός Πολιτισμός»

Master chef - Σπουργιτάκια

Χαρούμενα μελισσάκια - Σπουργιτάκια

Διαδραστικό μάθημα μεατομικούς υπολογιστές στο νυπιατωγείο

Η τελετή του αγιασμού στο σχολεία μας

Ημέρα προστασίας των ζώων

Αποκριάτικο παιχνίδει με τα γλυφιτζούρια

Οι ναναβιοτές ζωντανέυουν το 1940

Διαδραστικός πίνακας αφής